

فصلنامه چشم انداز شهرهای آینده

www.jvfc.ir

دوره دوم، شماره اول، پیاپی (۵)، بهار ۱۴۰۰

صص ۶۱-۷۵

توسعه محلی و رویکرد تسهیلگری اجتماع محور (محله جعفرآباد)

حجت شیخی، استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

فرهاد برونک^۱، دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

سجاد زنگیشه‌بی، دکتری گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۱/۱۴ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۳/۲۳

چکیده

تسهیلگری دربرگیرنده مجموعه نگرشها، دانش و مهارتهایی است که به افراد بویژه دست اندرکاران برنامه‌های توسعه کمک می‌کند تا ارتباط موثری با مخاطبین خود برقرار نمایند. تسهیلگری دانش و مهارت کارکردن با گروه است. دفاتر تسهیلگری با رویکرد اجتماع محور به دنبال توسعه اجتماعی محلات کمتر برخوردار هستند و با مشارکت اهالی محله و شناسایی نیاز جوامع محلی و افزایش سرمایه اجتماعی و اعتمادسازی در جامعه به دنبال توانمندسازی محلات هستند. این الگو در ایران توسط حوزه معاونت اجتماعی وزارت کشور مدتی است در بسیاری از محلات محروم و آسیب پذیر آغاز شده و در محله جعفرآباد نیز در سال ۱۳۹۷ بنیان گذاشته شده است. در این پژوهش با استفاده از روش کیفی فعالیتها و اقدامات دفتر تسهیلگری و توسعه محلی جعفرآباد مورد بررسی قرار گرفته شده است. دفاتر تسهیلگری و توسعه محلی با رویکرد اجتماع محور و مشارکت جامعه محلی با هدف ارتقای وضعیت اجتماعی، فرهنگی، مالی، محیطی و مسکن خانوارهای ساکن در محلات فرودست شهری تأسیس و زیر نظر سازمان اجتماعی کشور فعالیت خود را مطابق شرح خدمات انجام می‌دهند. این دفاتر به عنوان کانون تمرکز نیروهای محلی و فرامحلی در امر توسعه بوده و هدایت و راهبری فعالیتها را با هدف تجمیع نیروها، پرهیز از موازی کاری، جلوگیری از تداخل فعالیتها و اقدامات، ایجاد بانک اطلاعاتی جهت ارزیابی و پایش و میزان اثربخشی نهایی فعالیتها، گروه‌سازی، مطالبه‌گری و میانجی‌گری نهادی را به عهده دارد. دفتر تسهیلگری و توسعه محلی محله جعفرآباد با رویکرد توسعه اجتماع محور در سطح محله جعفرآباد و تعامل و ارتباط با ساکنین و نهادها فعال در سطح محله گامهای موفق در جهت توسعه محله انجام داده است. در مرحله نهایی فرایند تسهیلگری با توانمندسازی جوامع محلی کار به مردم و گروههای محلی تفویض می‌گردد.

واژگان کلیدی: تسهیلگری - اجتماع محور - توسعه محلی - محله جعفرآباد

مقدمه

توسعه اجتماعی در مورد قرار دادن انسان‌ها در مرکز نظریه توسعه است. رویکرد توسعه اجتماعی بر ظرفیت‌ها تاکید می‌کند و بنابراین توانمندسازی در آن بسیار با اهمیت می‌نماید. از نیمه دوم قرن بیستم به این سو برنامه‌های توسعه از مهمترین چالش‌های پیش روی مدیران و سیاستمداران بوده و جهت‌گیری اصلی سیاست‌های اقتصادی در کشورهای در حال توسعه به شمار می‌رود. با وجود سیر تکاملی پشتوانه‌های نظری و الگوهای پیاده‌سازی در برنامه‌های توسعه، کماکان بحث و تردیدهای بسیاری در زمینه میزان اثربخشی و کارایی این برنامه‌ها بویژه در ایجاد تحولات اساسی در جوامع گوناگون بویژه جوامع محلی و توسعه نیافته وجود دارد (Farhana, 2017: 693). یکی از انتقادات اساسی به این برنامه‌ها، ماهیت "بالا به پایین" آنها است که به عدم مشارکت واقعی مردم در این برنامه‌ها منجر می‌شود. بررسی سیر تکاملی برنامه‌های توسعه نشان می‌دهد که بویژه در دو دهه اخیر تلاش‌های بسیاری برای رفع این نقیصه انجام شده است و رهیافت‌های گوناگونی مانند تحرک بخشی به جوامع، توسعه درونزا، توسعه مشارکتی و غیره بر این اساس طراحی و ارائه شده‌اند. در این زمینه بویژه برنامه‌های مشارکتی (به اشکال گوناگون) توانسته‌اند در عمل نیز کارآمدی و پایداری خود را نشان دهند. در واقع، مدیریت و اجرای مشارکتی برنامه‌های توسعه و رهیافت‌های مرتبط با آن واکنشی به انتقادات مذکور بوده و با هدف افزایش اثربخشی فعالیتهای توسعه ای ارائه شده است. با اینحال، باید توجه داشت که طراحی و اجرای برنامه‌های مشارکتی با پیچیدگی‌ها و دشواریهای خاصی روبرو است که بویژه می‌بایست به نقش و اهمیت نیروی انسانی کارآمد و ماهر در این زمینه توجه شود. تحقق برنامه‌ریزی و اجرای مشارکتی برنامه‌ها مستلزم وجود نیروهای انسانی است که دانش لازم برای کار با گروه‌ها و اقشار مختلف اجتماعی را داشته و بتوانند این دانش را در عمل نیز بکار گیرند. در این میان، تسهیلگری دربرگیرنده مجموعه نگرشها، دانش و مهارتهایی است که به افراد بویژه دست اندرکاران برنامه‌های توسعه کمک می‌کند تا ارتباط موثری با مخاطبین خود برقرار نمایند. تسهیلگری دربرگیرنده طیف وسیعی از فعالیتها و فرآیندها مانند شناخت محیط، شناخت هنجارها و سازوکارهای اجتماعی، دریافت دانش و اطلاعات از گروهها و افراد و نیز شیوههای تحرک بخشی به جوامع در راستای توسعه اقتصادی و اجتماعی است (Meldon et al, 2002: 4). این فرآیندها مکمل دیدگاه‌های فنی و عملیاتی در برنامه‌های توسعه بوده و در بسیاری از موارد مقدم بر آنها محسوب می‌شوند.

توسعه محلی^۱ به دنبال پیشرفت و بهروزی جامعه محلی است که اقدامات اجتماعات محلی و دیدگاههای آنان را در توسعه اجتماعی، اقتصادی و محیطی در اولویت قرار می‌دهد و به دنبال توانمندسازی، مقتدرسازی و ارتقای کیفیت زندگی جامعه محلی است. هدف این توسعه، بکارگیری و تقویت ظرفیت افراد به عنوان شهروندان فعال و کنشگر، از طریق همکاری، هم‌اندیشی، همراهی و تعامل در گروههای اجتماعی، سازمانها و شبکه‌ها از یک سو و هم‌افزایی و تقویت ظرفیت نهادها و سازمانها بوسیله تعامل و گفت‌وگو فی‌مابین در شکل‌دهی و ایجاد تغییرات در محله از سوی دیگر است. بنابراین، مقصود کلی از توسعه محله‌ای عبارتست از پاسخگویی به نیازهای روزمره ساکنان یک محله با حداکثر اتکاء به منابع، توان، ارزشها و مشارکت درونی آن محله (صرافی، ۱۳۸۳) و ایجاد فرصتهای اشتغال و مشارکت در تصمیم‌گیری‌ها و تصمیم‌سازی‌ها. از دیدگاهی دیگر، توسعه محله‌ای را می‌توان به عنوان فرآیندی از کنش‌های متقابل مداوم و نیز به عنوان طرح یا برنامه‌ای که منجر به تغییرات یا تحت تاثیر قراردادن اجتماع از برخی جهات می‌شود، تلقی گردد (Simpson, 2005: 34).

تسهیلگری نوعی روش کار با مردم است که آنها را قادر به فهم یک وظیفه و یا اجرای یک فعالیت به نحوی که رفع‌کننده مشکلات آنان باشد، می‌کند. تسهیلگری یعنی توانمندسازی و ایجاد تشکلهای محلی و همگرا. تسهیلگری بیشتر از آنکه یک وظیفه باشد، یک خدمت است. تسهیلگری یعنی آسان کردن امور برای دیگران و موفقیت گروهی است که

¹ Community development

ممکن است با هدفی خاص گرد هم آمده باشند. تسهیلگری فن و هنری براساس روش هدفمند به منظور ایجاد سهولت در تصمیم‌گیری و فراهم آوردن زمینه دخالت مردم از طریق خودباوری می‌باشد. بنابراین تسهیل‌گری؛ روش دستیابی به پایداری اجتماعی در محلات از طریق مشارکت بازیگران محلی و مردم است. استراتژی آن گفتگوی باز بین همه عوامل موثر در توسعه محلی است که از منافع مختلفی برخوردارند؛ این شیوه گفتمان امکان کشف پیش‌فرض‌ها و گزینه‌های بیش‌تری را فراهم می‌سازد. این تفکر اساساً در مقابل گفتمان سنتی و مبتنی بر دوگانگی، برد-باخت، رقابت و مناظره قرار دارد (Hogan, 2002:6).

دلایل افزایش اهمیت تسهیلگری عبارت است از:

- حق مشارکت مردم در تصمیماتی که در مورد آنها اتخاذ می‌شود؛
 - نیاز گسترده به برقراری ارتباط بین نهادهای محلی با نهادهای دولتی و عمومی؛
 - قابلیت بسیار بالای گروه‌های اجتماعی برای سازماندهی جامعه محلی و رفع تضادها و هم‌افزایی؛
 - ضرورت آموزش‌های اجتماعی، مدیریت محلی، بسط توسعه کارآفرینی، بهسازی اجتماعی و توانمندسازی اقتصادی با کمک نهادهای محلی و قابلیت‌هایی که برای تحقق این هدف‌ها فراهم می‌کنند.
- دفاتر تسهیلگری، در شهر تهران، از سال ۱۳۸۸ در چند محلّه تهران به صورت پایلوت آغاز به کار کردند. محلاتی که دفاتر پایلوت در آنها آغاز به کار کردند عبارتند از: محلّه‌ی نعمت‌آباد در منطقه ۱۹، محلّه‌ی باغ‌آذری در منطقه ۱۶، محلّه‌ی خانی‌آباد در منطقه ۱۲، محلّه‌ی رباط در منطقه ۱۱ و محلّه‌ی امام‌زاده‌عبدالله در منطقه ۱۳. در سال‌های بعد دفاتر دیگری در سایر مناطق و محلات شروع به کار کردند و در حال حاضر ۵۱ دفتر در، نزدیک به ۹۰ محلّه‌ی مختلف فعالیت دارند. این دفاتر نوسازی در جهت نوسازی بافت‌های فرسوده‌ی شهری فعال هستند.

دفتر تسهیلگری و توسعه محلی زیر نظر وزارت کشور و معاونت سیاسی و اجتماعی استانداری‌ها در محلات حاشیه‌نشین استان‌ها تاسیس شده، مجموعه است حقوقی متشکل از کارشناسان شهرسازی، اجتماعی، مددکاری، اقتصادی و حقوقی که وظیفه آن توسعه اجتماع محور محلّه، اعتمادسازی، آگاه‌سازی، نهادسازی، نیازسنجی، پیگیری، نظارت بر توسعه محلی است. شروع اقدامات تسهیلگری از محلات شروع می‌شود. محلّه جعفرآباد با مساحتی معادل ۱۴۶ هکتار وسیع‌ترین محلّه اسکان غیررسمی شهر کرمانشاه محسوب می‌شود و با جمعیتی معادل ۳۴۶۰۸ نفر در محدوده منطقه سه شهری واقع شده است. محلّه جعفرآباد دارای بافتی خودانگیخته و بدون طرح و برنامه بوده و همچون سایر بافت‌های غیررسمی و نامتعارف شهری، عمده‌ترین نوع کاربری این محلات، کاربری مسکونی ریزدانه و کم‌مقاوم و عمدتاً خودساخته است. با توجه به اسنکه این محلّه یکی از محلات محروم و پراسیب کشور می‌باشد گرچه در وهله اول هدف اصلی بافت‌های غیررسمی صرفاً تأمین سرپناه و مسکن با حداقل قیمت بوده؛ اما با گذشت زمان و به فراخور نیاز، کاربری‌های خدماتی مختلفی در سطح محلات احداث گردیده است. مسئله اصلی این پژوهش بررسی وضعیت محلّه جعفرآباد از لحاظ وضعیت شاخص‌های توسعه پایدار اجتماعی و مشارکت شهروندی و تبیین رویکرد نوین تسهیلگری اجتماع محور در توانمندسازی و توسعه محلات فرودست و فقیرنشین می‌باشد. مسئله اصلی در این تحقیق دستیابی به توسعه محلی با استفاده از رویکرد تسهیلگری اجتماع محور در محلّه جعفرآباد می‌باشد.

مبانی نظری تحقیق

هر کسی که اندکی درباره فرهنگ ایرانیان بررسی کرده باشد، اذعان دارد که ما در کار گروهی نه تنها قوی نیستیم بلکه از بسیاری ملتها ضعیف‌تریم. بنابراین برای رفع این مسأله هر یک از ما می‌توانیم با تبدیل شدن به یک تسهیلگر کار گروهی را بیش از پیش تقویت کنیم. تسهیلگر فردی است که مهارت لازم برای تسهیلگری یک کارگاه به شیوه پویا را

فرا گرفته و تمرین می‌کند، یاد می‌گیرد که چگونه از جمع بیاموزد و آموخته‌ها را با جمع در میان بگذارد و این همه نیازمند تمرین، تمرین و تمرین است و باور کنیم که میتوانیم آینده را با کمک جمع بسازیم.

بدنبال تحول جریان توانمندسازی و بازآفرینی در ایران، نگرش جدیدی که بر پایه تجارب نزدیک به سه دهه فعالیت ارتقاء اجتماعی صورت گرفته، فرایند تسهیلگری اجتماعی محله محور است. این دیدگاه بر این باور متکی است که ارتقاء در توانمندسازی از توسعه اجتماعی آغاز می‌شود و مقیاس آن نیز محلات شهری می‌باشد. این رویکرد با گفتمان گسترده اجتماعی با شناخت کاستی‌ها آغاز می‌شود و به سوی نهادسازی و ایجاد کانونهای اجتماعی و تشکل‌های محلی ادامه می‌یابد. در گام‌های فراتر تشکل‌ها و فرایند اقدامات مشارکتی برای حذف کاستی‌ها، مهار فقر، ایجاد بنیان‌های محکم سازمان اجتماعی و ارتقاء همه سویه جامعه محلی برای دست یافتن به رشد و توسعه پایدار، انجام می‌شوند (Cuthill, 2004: 430).

امروزه در نظام‌های سیاسی و اقتصادی، این دیدگاه که دولت دارای حق انحصاری حاکمیت و اعمال قدرت بر نیروهای کنشگر توسعه است یا در تفسیری پدرسالارانه از قدرت، یاری‌رسان و حامی مطلق آنان است، مورد نقد جدی قرار گرفته است. این نقد از دهه ۱۹۵۰ آغاز شده و در پی آن، پیوسته دگرگونی نقش دولت‌ها در توسعه کشورها به وجود آمده است؛ این نقش از دولت سازنده^۱ در دهه ۱۹۵۰ به دولت توانمندکننده در دهه ۱۹۸۰ و دولت تنظیم‌کننده در دهه ۱۹۹۰ تغییر یافته است. از آغاز قرن بیست و یکم نیز به‌دنبال ناکامی سیاست‌های توسعه متکی بر رویکردهای تمرکزگرا، تجویزی و یکسویه از بالا به پایین، ضرورت به‌کارگیری مدل‌ها و رهیافت‌های عملی‌تر در الگوی توسعه در دولت‌ها مطرح شده است؛ مدل‌هایی که باید مبتنی بر تمرکززدایی^۲ در رویه‌ها و فرآیندهای برنامه‌ریزی بوده و دولت‌ها را از نقش تصدی‌گری توسعه به تسهیل‌گری توسعه سوق دهد. با این رویکرد، دولت از تمرکزگرایی در برنامه‌ریزی و مدیریت توسعه، به سمت تفویض اختیارات^۳ و اعطای مسوولیت‌ها و وظایف بیشتر به سایر کنشگران و دخیلان در توسعه و به ویژه اجتماعات محلی به عنوان ذی‌نفعان اصلی توسعه گام برمی‌دارد. رهیافت تسهیلگری بر مبنای توانمندسازی جوامع محلی بنا شده است. پیدایش مفهوم تسهیلگری در توسعه همگام با فرآیند گذار از رهیافت‌های سنتی به سوی توسعه مشارکتی صورت گرفته است و در دیدگاه اخیر جایگاه و نقش ذی‌نفعان برنامه‌های توسعه تغییر اساسی پیدا کرده است (FAO, 2004).

مبحث اجتماع محلی و توسعه اجتماع محلی به رغم سابقه نسبتاً طولانی در متون و نوشتارهای علمی و اجرایی، زمانی بیشتر مورد توجه قرار گرفت که در طی دهه ۱۹۶۰ روش‌های کمی و کیفی مرسوم در مطالعه جوامع محلی به باد انتقاد گرفته شد و سوا لاتی مطرح شد از قبیل اینکه: چه گروه‌هایی کمتر به بازی گرفته می‌شوند؟ و به مشارکت چه کسانی بیشتر باید توجه شود و چگونه؟ پاسخ تمام این سوالات، مشارکت افرادی بود که در فرایند تحقیق حضوری کم رنگ داشتند. به این منظور باید از روش‌های جدید و به‌خصوص پژوهش‌های مشارکتی و همراه با حضور مردم در مراحل انجام برنامه‌های توسعه‌ای، بهره برداری می‌شد (صابری فر، ۱۳۹۱: ۴۳).

رویکرد اجتماعی در توجه به استفاده از کنش‌های اجتماعی در توسعه جوامع موضع جدیدی نیست و در نظریات منتقدانه اندیشمندی چون ماکس وبر (۱۸۶۴-۱۹۲۰) مارل مارکس (۱۸۱۸-۱۸۸۳) ماکس هورکهایمر (۱۸۹۵-۱۹۷۳) هربرت مارکوزه (۱۸۹۸-۱۹۷۳) و حتی پیش از آنها و بسیاری از جامعه‌شناسان و اندیشمندان معروفی چون اتونی گیدنز، میشل فوکو و یورگن هابرماس و ... ریشه دارد.

واژه تسهیلگر اولین بار توسط مایک روبسون و سیاران بری در اواخر دهه ۱۹۷۰ بکار رفت. آنان درگیر بکارگیری نیروی کار در حل و بهبود مشکلات و مسائل محیط کار بودند. به همین دلیل تسهیلگران را به عنوان کارگزاران تغییر

1 Government as Architecture
2 decentralization
3 Delegation

میبینداشتند که متناسب با سطح مهارت و روشی که در پیش گرفته اند، برای توسعه و بهبود عملکرد افراد، گروهها و سازمانها کمک می کنند (روبسون و بری، ۱۹۹۵)

کریس هوگان، نویسنده کتاب «درک تسهیل گری» بیان میکند، جهان نیازمند گفتگو است و تسهیلگری به مردم کمک می کند تا وارد گفتگو با یکدیگر شوند. گفتگو بدون شک بهترین روش برای حل منازعات و پیشگیری از جنگ است. بر این اساس، تسهیلگران کسانی هستند که صلح را به مردم هدیه می کنند. روزی تسهیل گری بعنوان یک مهارت پایه در برنامه درسی مدارس و دانشگاهها وارد می شود و افراد یاد می گیرند که به جای جنگ و مناقشه، با هم گفتگو کنند و ما از آن توان ذهنی برای تحقق این هدف برخورداریم.

تسهیلگری واژه‌ای است که نخستین بار در نیمه دوم قرن بیستم در بخشهای مختلفی مانند کسب و کار، آموزش و امور توسعه رواج پیدا کرد. اقدامات تسهیلگری اجتماعی و توسعه محلی ادامه روندی جهانی است که از ۱۹۹۶ و در کنفرانس هایبئات (۲) در استانبول پایه‌گذاری شد. با گسترش فقر در بسیاری از کشورها در این کنفرانس بر ضرورت اتخاذ سیاست‌های جهانی با هماهنگی آژانس‌های بین‌المللی و پرهیز از سیاست‌های موضعی و متناقض کشورهای مختلف و اشتراک مساعی برای درک مشترک، برنامه‌ریزی هماهنگ و انتقال تجارب تأکید شد. از آن هنگام تاکنون کنفرانس‌های جهانی متعددی تشکیل شده که ایران نیز در غالب آنها شرکت داشته است. در این تعاملات بین‌المللی دیدگاه‌ها و تدابیر گسترده‌ای برای کاهش و مهار فقر، توانمندسازی اجتماعی و فرهنگی و اقتصادی و محیطی فراهم آمد و اکنون در چارچوب سیاست‌ها و راهبردهای بازآفرینی در سطح کشور به کار گرفته می‌شود. فرهنگ بازآفرینی اکنون در سطح مراجع رسمی و دولت، شهرداری‌ها، انجمن‌های بهبود اجتماعی و دانشگاه‌ها شناخته شده و به کار گرفته می‌شود. تسهیلگری اجتماعی محلّه محور راهبرد اساسی بازآفرینی در تداوم تحولاتی است که از ۱۳۸۰ تاکنون در کشور در این روند پدید آمده است. در این نگرش جدید هدف آن است که در چارچوب گفت‌وگو اجتماعی، شناخت کاستی‌ها و آسیب‌ها، نهادسازی و فعال‌سازی جامعه محلی، مشارکت اجتماعی لازم در همه سطوح کالبدی، اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، زیست‌محیطی و ظرفیت‌سازی ایجاد گردد. به بیان دیگر ابزار بازآفرینی همه جانبه فعال‌سازی اجتماعی و گفت‌وگو اجتماعی است.

تسهیلگری به معنی آسان‌سازی و ساده کردن یک فرایند است. تسهیلگر یک فعالیت گروهی را برنامه‌ریزی، طراحی و مدیریت می کند تا ضمن حفاظت از پویایی گروه، دستیابی اثربخش به اهداف گروهی را تضمین کند. تسهیلگر به گروه کمک می کند تا فرایند بحث، اکتشاف و یادگیری در گروه نهادینه شود. تسهیلگری نقش اساسی در تقویت ظرفیت‌ها دارد و فرایندهایی را تسهیل و به جوامع در دستیابی به اهداف کمک می‌کند و همزمان به کاهش مشکلات در تعامل با سازمان‌های دولتی و غیردولتی یاری می‌رساند. به دنبال ناکارآمدی رویه‌ها و بروز مسایل در ابعاد ساختاری و کارکردی در نظام‌های ترویجی و همسو با تحولات نهادی، کارکردهای جدیدی در دستور کار قرار گرفته شده است.

ابزارها و تکنیک‌های تسهیلگری، روش‌هایی هستند که توسط تسهیلگران و برای جلب مشارکت مردم استفاده می‌شوند. این ابزارها مکمل یکدیگر هستند و هیچکدام به تنهایی کافی نیستند. آنها را می‌بایست براساس نیاز و واقعیت‌های هر جامعه و نیز اهداف مورد نظر به کار گرفت. این ابزارها در گروه‌های عمده طبقه‌بندی می‌شوند: فعالیتهای گروهی، تکنیک‌های گفت‌وگو و ارتباط کلامی، تکنیک‌های مشاهده میدانی، تکنیک‌های تصویر سازی. مشاهده، مصاحبه، مذاکره و گفتگو، جلسه توفان فکری، تکنیک درخت مشکل، تکنیک استخوان ماهی، SWOT و ... (Geilfus, 2008).

امروزه تسهیلگری دربرگیرنده بخشی از بالاترین سطوح ارتباطات و تعاملات انسانی می‌باشد. در تعریف محدودتر، تسهیلگری شیوه کار با گروه، مدیریت نشست‌ها و هدایت جلسات است. تسهیل گری، فرآیندی است که از طریق آن از

یکسو دانش و تواناییهای نامکشوف جوامع و گروه ها، تبیین و تشریح شده و ساختار می یابد و از سوی دیگر، این توانمندیها در راستای تحقق اهداف توسعه ای جامعه قرار می گیرد. بنابراین، تسهیلگری ابزاری برای تحرک بخشی به گروه ها و جوامع است به نحوی که توانایی های گروه در راستای تحقق اهداف توسعه در سطوح گوناگون محلی، ملی و در بسیاری موارد در سطح بین المللی قرار می گیرد. البته ابزارها و روشهای مبتنی بر تسهیلگری تنها برای فعال سازی افراد برای حضور اجتماعی نیست بلکه این مهارتها برای تحقق اهداف گوناگونی مانند انجام پژوهش های میدانی، ارزیابی های سریع، جمع آوری سریع اطلاعات و داده ها و نیز اموری چون تشکیل گروه های همیار و خودیار و غیره استفاده می شود. همچنین از مهارتهای تسهیلگری در امور مدیریت سازمانها و فعالیت تیم های مدیریتی و پروژه ها در محیط های مختلف کسب و کاری نیز به میزان زیادی استفاده می شود (ماموریان و همکاران، ۱۳۹۴).

جدول شماره ۱. نقش و جایگاه و نوع مداخله تسهیلگری

نقش/جایگاه	نوع مداخله گری
تسهیل گر - مشاور	کارشناس فرآیند و محتوا به شمار می رود. ممکن است در تصمیم گیری برای محتوا هم دخالت داشته باشد. شخص سوم محسوب می شود (مستقیماً ذی نفع نیست).
تسهیل گر - مربی	شخص سوم یا عضو گروه است. کارشناس فرآیند است. در تولید محتوا همکاری دارد. ممکن است در تصمیم گیری در مورد محتوا هم دخالت داشته باشد.
تسهیل گر - آموزشگر	شخص سوم یا عضو گروه است. کارشناس فرآیند است. کارشناس محتوا است. در تصمیم گیری برای محتوا دخالت دارد.
تسهیل گر - رهبر	رهبر گروه یا عضو آن است. در فرآیند کارها دارای مهارت است. در تولید محتوا همکاری دارد. در تصمیم گیری برای محتوا دخالت دارد.

UNDP, 2003

همانگونه که در جدول شماره ۱ دیده می شود، افرادی با جایگاهها و نقش های مختلف از مهارت تسهیلگری استفاده می کنند و یا بالعکس تسهیلگران ممکن است در نقش ها یا جایگاه های مختلفی نیز قرار گیرند. اگرچه باید توجه داشت که در بسیاری از برنامه ها و پروژه های توسعه ای، تاکید بر این است که تسهیلگران از مداخله مستقیم در محتوا خودداری کرده و به توانمندسازی و ظرفیت سازی توجه بیشتری داشته باشند. با وجود این پیش فرض، باید توجه داشت که نقش و جایگاه تسهیلگران تا حد زیادی متأثر از نوع پروژه یا اهدافی است که در پیش دارند و نمی توان یک نقش ثابت و غیرقابل انعطاف برای آنها در نظر گرفت.

تسهیلگر یک فعالیت گروهی را برنامه ریزی، طراحی و مدیریت می کند تا ضمن حفاظت از پویایی گروه، دستیابی اثربخش به اهداف گروهی را تضمین کند. تسهیلگر به گروه کمک می کند تا فرایند بحث، اکتشاف و یادگیری در گروه نهادینه شود (Borisavjevic, 2009). تسهیلگری نقش اساسی در تقویت ظرفیت ها دارد و فرایندهایی را تسهیل و به جوامع در دستیابی به اهداف کمک می کند و همزمان به کاهش مشکلات اجتماعی در تعامل با سازمان های دولتی و غیردولتی یاری می رساند.

روش تحقیق

روش تحقیق این پژوهش براساس هدف جزء تحقیقات کاربردی می‌باشد. روش شناسی پژوهش براساس روش کیفی می‌باشد. روش تحقیق کیفی تحقیقاتی گفته می‌شود که یافته‌های آن با روشهای معمول آماری یا کمی سازی اطلاعات بدست نمی‌آید و بیشتر بر روشهایی مانند مصاحبه فردی و گروهی، مشاهده مستقیم پدیده‌ها (بویژه پدیده‌های اجتماعی) و فعالیتهای مشابه آنها متکی است. همچنین ابزار گردآوری داده‌ها اسنادی - کتابخانه‌ای و میدانی (مصاحبه و مشاهده) می‌باشد.

در این برنامه برای تحلیل داده‌ها و اطلاعات از روش ترکیبی (کمی و کیفی) متناسب با موضوع استفاده شده است. مهمترین ویژگی روشی این برنامه ترکیب دو جریان متفاوت و البته مکمل شامل «تسهیلگری» و «برنامه‌ریزی مشارکتی» است. در این روش کارشناس به عنوان برنامه‌ریز و تسهیلگر، از یک سو در جریان برنامه‌ریزی مداخله مستقیم نکرده و با تکنیک‌های تسهیلگری تلاش می‌کند افراد جامعه محلی با کسب آگاهی و توانمندی، خودشان فرآیند تصمیم‌سازی، تصمیم‌گیری و اجرا را تعیین و پیگیری نمایند. از سوی دیگر با داشتن دانش تخصصی در حوزه‌های عمومی توسعه (اجتماعی، مددکاری، اقتصادی، حقوقی و شهرسازی) فرآیند و پیامدهای اقدامات توسعه‌ای را رصد کرده و گره‌های کلیدی و روابط حساس موثر بر توسعه محلی را شناسایی و جامعه محلی را در جریان امور مربوطه قرار می‌دهند. همچنین به دلیل دانش تخصصی، زبان فنی نهادها و دستگاه‌های اجرایی و مدیریتی را دانسته و خواسته‌های جامعه محلی را به بیان فنی منتقل می‌نمایند.

محدوده مورد مطالعه

محلّه جعفرآباد با مساحتی معادل ۱۶۴ هکتار، وسیع‌ترین و پرجمعیت‌ترین و بحرانی‌ترین محلات اسکان غیررسمی شهر کرمانشاه می‌باشد. جعفرآباد کلونی لک‌ها و از انسجام محلی بالایی برخوردار است. جعفرآباد هم ظرفیت‌های بسیار بالایی برای توسعه دارد و هم موانع بسیاری برای توسعه در آن وجود دارد.

براساس نتایج سرشماری عمومی نفوس و مسکن سال ۱۳۸۵، جمعیت محلّه جعفرآباد معادل ۴۲۵۸۸ نفر بوده است که با نرخ رشد منفی ۱/۵- درصد به ۳۹۳۶۳ نفر در سال ۱۳۹۰ کاهش یافته است. این روند تنزلی جمعیت در سرشماری عمومی سال ۱۳۹۵ نیز کماکان تداوم پیدا نموده به طوریکه جمعیت محلّه در سال ۱۳۹۵ با نرخ رشد منفی ۳/۷- درصد به ۳۲۶۰۸ نفر کاهش یافته است. براساس بلوک‌بندی آماری سال ۱۳۸۵، تعداد خانوار ساکن در محلّه جعفرآباد معادل ۹۵۶۴ خانوار بوده است که در سال ۱۳۹۰ به ۱۰۵۵۲ خانوار افزایش یافت. در سال ۱۳۹۵ تعداد خانوار ساکن در محلّه به ۹۳۳۵ خانوار کاهش یافت. بنابراین میانگین بعد خانوار محلّه در سال ۱۳۸۵، ۱۳۹۰ و ۱۳۹۵ محلّه جعفرآباد به ترتیب معادل ۴/۴۵، ۳/۷ و ۳/۵ خانوار است. لازم به ذکر است متوسط بعد خانوار شهری کرمانشاه در سال ۱۳۹۵ معادل ۳/۳ نفر در خانوار بوده است.

یافته‌های تحقیق

اهم اهداف دفتر تسهیلگری و توسعه محلی محلّه جعفرآباد

- شناسایی و بررسی مسائل و مشکلات محلات و ارائه برنامه توسعه مشارکتی محلّه
- گروه‌سازی و نهادسازی در جهت تفویض مسئولیت به شهروندان
- ارتقاء کیفیت زندگی ساکنان محلات در ابعاد (کالبدی، اجتماعی، اقتصادی و زیست محیطی)
- ارتقاء سرمایه‌های انسانی و اجتماعی ساکنان محلات
- توانمندسازی اجتماع محور و شکوفایی انسانی

- احیای هویت و فرهنگ مشارکت با هدف کاهش مسائل اجتماعی محلات
- استفاده از ظرفیت ها، استعدادها و توانمندیهای جامعه محلی (ذی نفوذان، دخیلان و ذی نفعان و..)
- استفاده از ظرفیت سازمانها و دستگاه های ذی مدخل برای حل مسائل محله ای
- همکاری با سازمانهای دولتی و مردمی (سمن ها) در جهت توسعه اجتماع محور محلات
- مدیریت پیشگیری، درمان و کاهش آسیب های اجتماعی، آموزش و مشاوره ساکنین
- پل ارتباطی و نهاد میانجی و ناجی بین دولت و مردم

همچنین اقدامات و فعالیت های دفتر تسهیلگری و توسعه محلی محله جعفرآباد شامل:

۱- نوسازی و بهسازی محله و تأمین خدمات شهری

- پیگیری و مطالبه‌گری اجرای پروژه‌های کالبدی و زیرساختی نظیر شبکه آب، برق، گاز، تلفن، زمین و مسکن، خدمات شهری، اصلاح و بهبود کیفیت معابر و سایر پروژه‌های کالبدی و فیزیکی.
- شناسایی مشکلات مردم در زمینه عدم بهره‌مندی از خدمات و زیرساخت‌ها نظیر عدم توان مالی پرداخت هزینه آنها، برخی موانع فیزیکی معابر.
- هماهنگی دستگاه‌های خدمات‌رسان و هم‌افزایی توان اجرایی و مالی آنها در بهبود وضعیت محله

۲- توانمندسازی اجتماعی جامعه محلی

- آموزش جامعه محلی در زمینه‌های مهارت‌های پایه، مهارت‌های فنی و حرفه‌ای، بهداشت عمومی و بهداشت خانواده، مهارت‌های شغل‌یابی، کسب درآمد و نوآوری و سایر موارد.
- شناسایی گروه‌های آسیب‌پذیر نظیر زنان سرپرست خانوار، کودکان بی‌سرپرست، سالمندان تنها، تهیدستان، خانواده‌های مستمری‌بگیر و جذب حمایت نهادها و دستگاه‌های حمایتی.
- شناسایی گروه‌های دارای آسیب اجتماعی نظیر معزادان، زنان بدسرپرست، کودکان کار، افراد بی‌مسکن (کارتن خواب‌ها) و سایر موارد و تدوین برنامه حمایتی و بازگشت به جامعه.
- شناسایی گروه‌های کم‌توان نظیر معلولین جسمی - حرکتی و ذهنی، بیمارهای خاص، کودکان دارای سوء تغذیه و سایر موارد و تدوین برنامه حمایتی و پشتیبانی

۳- توانمندسازی اقتصادی جامعه محلی

- تسهیل تأمین مالی خرد نظیر بانکداری پیوندی و کارآفرینی اجتماعی با جلب و جذب حمایت دستگاه‌های متولی
- هماهنگی، آموزش و تسهیل ارائه وام‌های اشتغال‌زایی و کم‌بهره جهت راه‌اندازی کارگاه‌های کوچک و جذب حمایت دستگاه‌ها در کاهش بیمه و مالیات.
- اجرای برنامه مشاغل خانگی و تسهیل اتصال حرفه‌مندان به بازار کار از طریق کارگاه‌ها، جشنواره‌ها و نیز تدوین سیاست‌های حمایتی و پیشنهاد به دستگاه‌های متولی.

۴- ظرفیت‌سازی و نهادسازی

- شناسایی سرمایه‌های اجتماعی و ارتقای اعتماد اجتماعی از طریق ارتباط با شبکه قدرت محلی و شناسایی بازیگران اصلی محله.
- حمایت از فعالیت سازمان‌های مردم‌نهاد در محله و ایجاد نهادهای محلی، به ویژه در بخش زنان، جوانان، نوجوانان، گروه‌های هنری، ورزشی و ارتقای آگاهی و مطالبه‌گری آنها.

۵- نظارت و پایش محله و جامعه محلی

- تدوین گزارش عملکرد دستگاه‌ها و نهادهای فعال در محله

- ارزیابی و پایش دوره‌ای برنامه‌ها و فعالیت‌های دفتر تسهیل و توسعه و ارائه پیشنهادات

فرآیند دفاتر تسهیلگری و توسعه محلی شامل چهار مرحله اصلی است:

- ۱- فعالیت‌های پایه شامل ورود به محلّه، اعتمادسازی، تشکیل پایگاه داده و تدوین گزارش سنجش وضعیت و برنامه پویای پیشرفت محلّه؛
- ۲- مسئله‌یابی مشارکتی و تدوین برنامه اطلاع‌رسانی، حساس‌سازی و بسیج اجتماعی معطوف به هر مسئله یا فرصت توان‌افزا؛
- ۳- تصمیم‌گیری مشارکتی و تدوین برنامه اقدام؛
- ۴- اجرای اقدام‌های نهادمحور و اجتماع‌محور؛

روش ورود به محلّه و ارتباط با جامعه محلی

برای آغاز کار با مردم باید به درستی خود را به آنان معرفی نمود و پل ارتباطی خود را با آنان ایجاد و روابط خود را با آنان تنظیم کرد. این نخستین و اساسی‌ترین گام برای آغاز کار جامعه‌ای است. هدف از این مرحله تعامل با مردم و مسئولان محلی، شناخت از جامعه و شناساندن خدمات و کار خود به آنان است. از این طریق مردم با اهداف و خدمات دفتر توسعه محلی و هر یک از کارشناسان آشنا می‌گردند و جریانی از گفتگو و تبادل نظر و بیان مشکلات و مسائل بین مردم، مسئولان و کارشناسان دفتر محلی شکل می‌گیرد. اگر شناخت متقابل به درستی صورت گیرد و درک متقابل نیز ایجاد شود، اعتماد بین طرفین تقویت می‌شود. اعتمادسازی یک فرآیند پایدار، مداوم و همیشگی است که از بدو ورود به جامعه آغاز و همواره بخش مهمی از رابطه طرفین را تشکیل می‌دهد. مراقبت از اعتماد ساکنان به دفتر محلی از وظایف اساسی کارشناسان است. اعتمادسازی، منجر به همکاری و در نهایت، مشارکت و شراکت در امور می‌شود. مدل ذیل جریان تنظیم رابطه با جامعه محلی را نشان می‌دهد:

همانطور که بیان گردید نخستین گامی که کارشناسان در آغاز کار جامعه‌ای می‌بایست انجام دهند، معرفی خود به جامعه است. این معرفی می‌تواند به صورت حضوری و رو در رو^۱ شامل جلسات آشنایی، بازدیدهای میدانی، گفتگو و مصاحبت با مردم، حضور در مراسم‌ها، مساجد و برنامه‌های عمومی محلی و نیز برپایی غرفه‌های خیابانی و یا به شیوه غیرمستقیم شامل بروشور، بنر، خبرنامه، روزنامه محلی، سایت‌ها و شبکه‌های اجتماعی باشد. تنظیم رابطه کارشناس با جامعه (مردم محلی، مسئولان دولتی و غیردولتی و سایر بازیگران محلّه) مهمترین و اساسی‌ترین اقدام در کار با جامعه محلی محسوب می‌گردد؛ چرا که کیفیت این رابطه کلید موفقیت‌های بعدی کارشناس برای جلب مشارکت‌های مردمی است. بر این اساس، کارشناس می‌بایست در ابتدا اقدامات اعتمادساز را در خصوص مردم و مسئولان محلی انجام داده و خود (حرفه و کار خود و برنامه‌های دفتر محلی) را به درستی، شفاف و واقعی به آنان معرفی نماید تا مقدمات و شرایط لازم را برای اقدامات اساسی بعدی فراهم شود.

✓ مرحله اول: پشتیبانی و پایه اقدامات محلی

- تشکیل بانک داده و اطلاعات یکپارچه، شفاف و قابل دسترس درسیستم اطلاعات جغرافیایی؛
- بروزرسانی داده‌ها و اطلاعات اجتماعی و اقتصادی خانوارهای ساکن و شاغل در محلات اسکان غیررسمی (حوزه‌هایی نظیر جمعیت، سلامت، اشتغال، گروه‌های لازم‌التعلیم، گروه‌های خاص (زنان،

^۱ - face to face

- کودکان، سالمندان، مهارت‌های حرفه‌ای، پرورش کودکان، توانایی خوداشتغالی و غیره در مقیاس خانوار)؛
- تهیه اطلاعات جامع نهادهای رسمی و غیررسمی شهر (توانمندی‌ها، وظایف، فعالیتها، امکانات)؛
 - شناسایی عرصه‌های نوین نیازمند بررسی و جمع‌آوری داده‌های مورد نیاز آن؛
 - تدقیق محدوده اسکان غیر رسمی محلات با توجه به تغییر ایجاد شده از زمان تهیه برنامه اقدام؛
 - به روز رسانی برنامه‌های اقدام (Action Plans) محلات اسکان غیررسمی مصوب؛
- شناسایی کنشگران و بازیگران اصلی (ذی‌نفعان، ذی‌نفعان و ذی‌مدخلان) محله و تعیین نقاط و دروازه‌های اجتماعی و نهادی ورود به محله؛
- برگزاری جلسات و مذاکره بادستگاه‌ها و نهادهای متولی شهر به ویژه استانداری ها و فرمانداری ها و اخذ برنامه ها و پیشنهادات ستاد بازآفرینی شهری استان و کارگروه استانی ارتقاء امور اجتماعی و فرهنگی و سلامت اجتهت تدوین برنامه و شیوه اجرای برنامه‌های اقدام؛
 - در این گام، ورود به محله، برداشت و شناخت محله انجام می شود، بانک داده و اطلاعات یکپارچه تشکیل و بروزرسانی آنها انجام می گیرد. همچنین نهادهای، ادارات، گروهها و سمن‌های مداخله گر در جهت توسعه محله شناسایی و امکانات و توانمندیهای آنها شناسایی شده است. جلسات مذاکره و گفتگو با نهادهای، سمن ها و ساکنین جهت تدوین برنامه یکپارچه توسعه محله انجام می‌گیرد.

✓ مرحله دوم: اجرا

گام اول) آگاهی‌رسانی، حساس‌سازی و اطلاع‌رسانی

- برگزاری جلسات و نشست‌های متعدد با افراد و گروه‌های معتمد و معتبر اجتماعی محلی و اطلاع‌رسانی اهداف و برنامه‌های توانمندسازی (بهره‌گیری از دروازه‌های ورود به محله) و همراه کردن جامعه محلی؛
- اطلاع‌رسانی و آگاهی‌بخشی به مردم محلی از طریق نشریه محلی، جشنواره‌ها، نمایشگاه‌ها، شبکه‌های مجازی (با هویت والمان‌های محلی) و سایر رسانه‌های محلی؛
- راه‌اندازی و مدیریت شبکه ارتباطی اطلاع‌رسانی و آگاهی‌بخشی در بین جوانان، دانش‌آموزان، زنان و مردان و سالمندان محله از طریق شناسایی و بکارگیری سرگروه‌های فعال در محله؛
- مستندسازی فعالیت‌ها، اقدامات و بازخوردها و شناسایی افراد محلی فعال، خاکستری (بی‌تفاوت) و مخالف در آگاهی‌رسانی، حساس‌سازی و اطلاع‌رسانی؛

گام دوم) شناسایی افراد و گروه‌های حساس، موثر، بانفوذ، فعال و علاقه‌مند در محله

- شناسایی موافقان، مخالفان و افراد بی‌تفاوت نسبت به اهداف توانمندسازی و برنامه‌های اقدام و بررسی دلایل آن‌ها؛
- شناسایی تعارضات، چالش‌ها و مسائل اصلی محله، تعداد مشخصات افراد درگیر با هر کدام و طبقه‌بندی و اولویت‌بندی آن‌ها؛
- شناسایی ظرفیت‌ها و توانمندی‌های مردم محلی (نظیر افراد تحصیل کرده، مهارت‌های فنی، افراد دارای دارایی‌های موثر در توسعه محلی، ظرفیت همبستگی گروه‌های مختلف جنسی و سنی، علاقه‌مندان به

- مشارکت در امر توسعه محلی و سایر موارد که در فعالیت‌های مختلف میدانی و ارتباط با مردم شناسایی می‌شود)؛
- شناسایی افراد و خانواده‌های آسیب‌پذیر (در معرض آسیب) از جمله زنان سرپرست خانوار، کودکان بی‌سرپرست، سالمندان تنها، تهیدستان، خانواده‌های مستمری‌بگیر؛
 - شناسایی افراد و خانواده‌های آسیب‌دیده از جمله معتادان، زنان بدسرپرست، کودکان کار، افراد بی‌خانمان (کارتن‌خواب‌ها)، تن‌فروشان و توزیع‌کنندگان مواد مخدر؛
 - شناسایی گروه‌های کم‌توان از جمله معلولان جسمی- حرکتی و ذهنی، بیماران خاص، کودکان دارای سوء تغذیه؛
 - شناسایی افراد بیکار و طبقه‌بندی آن‌ها بر اساس سن، جنس، مهارت، تحصیلات و سایر موارد مورد نیاز برنامه‌ریزی؛
 - شناسایی شبکه قدرت در محله، گروه‌های فعال و علاقه‌مند در مشارکت محلی و تدقیق بازیگران و گروه‌های بانفوذ محله؛

گام سوم) اعتمادسازی از طریق انجام اقدامات عاجل شناسایی شده در محلّه

- برگزاری جلسات و نشست‌های مختلف بین نمایندگان دستگاه‌ها و مدیریت شهری با مردم و هم‌اندیشی و بیان نظرات و دیدگاه‌ها
- شناسایی ارزش‌های مادی و معنوی محلّه از نظر ساکنان محلی آن؛
- اجرای برخی از برنامه‌های اقدام کوچک مقیاس و متناسب با نیازهای ضروری محلّه و ارزش‌های ساکنان پس از تدقیق آن‌ها با مشارکت گروه‌های فوق (گام دوم) و توسط مردم محلی؛
- شفاف‌سازی فعالیت‌ها و تصمیمات دستگاه‌ها و مدیریت شهری؛
- شناسایی افراد داوطلب، علاقه‌مند و تأثیرگذار در اعتمادسازی و اقدامات اجرایی محلی؛
- با توجه به اینکه در مرحله شناخت و برداشت محلّه، مسائل و آسیب‌ها، همچنین ظرفیت‌ها و پتانسیل‌های محلّه احصاء شده است، در این گام پروژه‌های پیش‌تاز و پیش‌ران در محلّه انجام گرفت.

گام چهارم) گروه‌سازی بر اساس مسائل، چالش‌ها و اهداف مشترک و آموزش و توانمندسازی گروه‌ها

- برگزاری جلسات عمومی و اطلاع‌رسانی و دعوت از ساکنان جهت شرکت در کارگاه‌های مختلف در مورد مسائل اصلی محلّه؛
- برگزاری کارگاه‌ها با موضوع و هدف مشخص و شناسایی افراد علاقه‌مند و ایجاد گروه از طریق تداوم برگزاری کارگاه و انجام کار گروهی؛
- دعوت از کارشناسان و مدیران شهری در کارگاه‌های محلی و افزایش آگاهی تخصصی مردم و جلب مشارکت آن‌ها؛
- واگذاری مدیریت گروه‌ها به نمایندگان ساکنان و تدوین دستورالعمل تشکیل و مدیریت آن‌ها و تعیین نقش هر کدام از اعضای گروه در فعالیت‌های مرتبط با گروه و ساز و کار رفع تعارض در صورت اختلاف بین اعضا؛
- آموزش به گروه‌ها در ارتباط با روش‌های مذاکره، مطالبه، مناسبات نهادی و سازمانی؛
- مستندسازی و گزارش‌نویسی فعالیت‌ها و تجارب توسط اعضا؛
- آموزش تکنیک‌ها و روش‌های تسهیل‌گری به اعضا؛

- فراهم سازی مقدمات و کمک به اخذ مجوز فعالیت برای گروههای موردنظر محلی از استانداری و فرمانداری

در این گام جهت تشکیل شورایی در محلات و همچنین تشکیل گروههای کاری و حل مسئله (گروه سازش، گروه یاریگران پاک، گروه کارآفرینان، گروه سفیران سلامت، گروه همیاران پلیس و ...) در محله انجام شده است.

گام پنجم) ثبت گروهها (رسمی سازی) و تشکیل نهادهای محلی

- طبقه بندی گروهها براساس اهداف، دامنه فعالیت، نقش آنها، تعداد اعضا، قدرت گروه (بهره مندی از بازیگران اصلی محله و شهر)

- جلب نظر مدیریت شهری و شهرستان جهت به رسمیت شناختن گروههای محلی و بهره گیری از آنان در رفع مشکلات و ارتقای کیفیت زندگی شهری؛ با مدیریت و مساعدت دفتر امور اجتماعی استانداری - حمایت و کمک در ثبت گروهها و تدوین اساسنامه و استقرار دائمی در محله؛

گام ششم) تدوین سند مشارکتی محله و جلب مشارکت همه ی بازیگران محلی

- تدقیق اهداف، راهبردها و برنامه های اقدام با مشارکت گروهها و نهادهای محلی
- شناسایی خیرین و نهادهای حاکمیتی و بین المللی علاقمند به فعالیت در محله؛
- تدوین برنامه اجرایی برنامه های اقدام؛
- تدوین شناسنامه برنامه های اقدام و تأیید آن توسط دستگاهها و نهادهای مدیریت شهری مرتبط؛ (استانداری، ستاد بازآفرینی شهری استان، کارگروه امور اجتماعی، فرهنگی و سلامت استان)
- تعیین نقش مردم و گروهها و نهادها در اجرای هر برنامه اقدام؛

گام هفتم) اجرای سند توسعه محلی با مشارکت افراد، گروهها و نهادهای محلی و همکاری و نظارت استانداری

- برنامه های اقدام توانمندسازی اجتماعی جامعه محلی (آموزش مهارت های پایه، آموزش مهارت های فنی و حرفه ای، آموزش بهداشت عمومی، بهداشت خانواده، بهداشت محیط، آموزش مهارت های شغل یابی، کسب درآمد، آموزش نوآوری، خلاقیت و بازاریابی، آموزش ضوابط و مقررات نوسازی مسکن، آموزش مدیریت پسماند و حفاظت از فضای سبز و محیط زیست؛ ارزیابی پیامدهای اجتماعی پروژه های موثر بر محله

- برنامه اقدام توانمندسازی اقتصادی جامعه محلی (تسهیل تأمین مالی خرد نظیر بانکداری پیوندی و کارآفرینی اجتماعی؛ ارائه وام های اشتغال زایی و کم بهره؛ حمایت از گسترش مشاغل خانگی؛ کمک به اجرای برنامه کارآموزی دولت در محله؛ حمایت از فعالیت صندوق های قرض الحسنه در محله؛ ارائه تسهیلات مسکن؛ آموزش، ارائه تسهیلات و حمایت از کارگاه های ساکنان محلی جهت کاهش هزینه های ثابت و جاری و اتصال به بازار

- برنامه های اقدام نوسازی و بهسازی محیطی محله و تأمین خدمات محلی (پیگیری و مطالبه گری نهادهای محلی از دستگاهها برای اجرای پروژه ها، احداث خدمات عمومی، با مشارکت مردم و دستگاه های متولی؛ احداث پارک و فضای سبز محلی؛ بهسازی و نوسازی معابر و سیستم جمع آوری آب های سطحی؛ بهسازی و تأمین روشنایی معابر و مبلمان شهری معابر اصلی محله)

روش اقدام توسعه‌ای اجتماع محور

این روش با مشارکت مردم در برخی از گام‌های مختلف فرآیند اجرای پروژه نظیر تصمیم‌سازی، تصمیم‌گیری، تأمین بودجه، عملیات اجرایی، نگهداری و نظارت اجرایی صورت می‌گیرد. در این گونه اقدام‌ها، کلیه بازیگران محلّه شامل ساکنان، ذی‌نفعان، خیرین، سمن‌ها، نهادهای دولتی، نهادهای حاکمیتی، شهرداری و شورای شهر و سایر اعضا به فراخور مسئله و موضوع اقدام دخیل هستند و نقش ایفا می‌کنند. اقدام توسعه‌ای اجتماع محور از طریق فعال‌سازی تیم‌ها و گروه‌های اجتماعی و تربیت مراقبین اجتماع محلی انجام می‌شود. پس از تعیین و تصویب اولویت‌های اقدام و تعیین وظایف و تقسیم کار و ایجاد مفاهمه بین بخشی و بازیگران محلی، نوبت به مرحله اقدام اجرایی در سطح محلی است.

✓ مرحله سوم: پایش و ارزیابی

- تشکیل کمیته ارزیاب متشکل از نمایندگان گروه‌ها و نهادهای فعال محلی، دفتر امور اجتماعی استانداری، و شورای شهر و سایر اعضای مرتبط با توجه به شرایط؛
- ارائه راهکارهای عملیاتی و اجرایی رفع مشکلات و بهره‌گیری از فرصت‌ها توسط کمیته ارزیاب؛ تدوین برنامه یکساله آینده؛ و ارائه به دفتر امور اجتماعی استانداری
در مرحله نهایی فرایند تسهیلگری با توانمندسازی جوامع محلی کار به مردم و گروه‌های محلی تفویض می‌گردد.

نتیجه‌گیری و پیشنهاد

مداخلات اجتماع محور در سال‌های اخیر به عنوان یکی از راه‌های تغییر در سطح اجتماعی محلی مورد توجه قرار گرفته است. مشارکت سرمایه‌های اجتماعی، تشکل‌های مردمی در سازمان‌های غیر رسمی و ظرفیت‌سازی به منظور توانمند کردن گروه‌های مختلف، از جمله مهم‌ترین محورهای این رویکرد است. حدود ۲۵ سال از آغاز مطالعات جدید توانمندسازی محلات ناکارآمد و مواجه با پدیده فقر شهری در ایران می‌گذرد و چند دوره تحول در شیوه برخورد با مسأله در این مدت پشت سر گذاشته شده است. تسهیلگری اجتماعی آخرین دیدگاهی است که اکنون مبنای برنامه‌ریزی‌های دولت برای بهبود وضعیت محلات قرار گرفته است.

در طرح‌های توسعه شهری، جایگاه کم‌رنگی برای ابعاد انسانی، فرهنگی، اجتماعی، امنیتی، تفریحی و غیره شهروندان در کنار جنبه‌های کالبدی - عمرانی و اقتصادی شهرها دیده شده است. برنامه‌ریزی برای مسکن، کار و اشتغال و یا حمل و نقل بدون تأمین نیازهای شهروندان مثل نیاز به امنیت، آرامش خاطر، زیبایی، تعلق اجتماعی، هویت، آسایش، شادی و تفریح و ... ناقص خواهد بود. در سطح جهانی برنامه‌ریزی شهری به نوعی به دگرذیسی و بازاندیشی در اقدامات خود روی آورده است که نمود عینی آن توجه به مباحث توسعه اجتماعی است. بدیهی است که تنها نوسازی کالبدی مناطق فرسوده تضمین‌کننده حل مشکلات اجتماعی نخواهد بود. یکی از راه‌حل‌ها در جهت تحقق نیازها و رفاه شهروندی بکارگیری رویکرد توانمندسازی اجتماع محور است. در ایران مطالعات شهرسازی هنوز با الگوهای گذشته انجام می‌شود. ولی دیدگاه‌های بازآفرینی و تسهیلگری به صورت مستقل از جریان شهرسازی نزدیک به سه دهه است که وارد نظام توسعه شهری شده است. تشکیل دفاتر محلی تسهیلگری آخرین دستاورد جریان بازآفرینی در ایران است که در بطن محلات و در رویارویی با مشکلات به صورت مستقیم به سازماندهی تشکل‌ها و کمک به ساکنان برای همگرایی در رفع کاستی‌ها می‌پردازد. دفاتر تسهیلگری از سوی دیگر هماهنگ‌کننده وظایف همه دستگاه‌ها در ارتباط با توسعه محلی هستند و تلاش می‌کنند هر دستگاهی برنامه ویژه‌ای برای کمک به روند تسهیلگری بازآفرینی برای خود تنظیم نماید.
دفتر تسهیلگری و توسعه محلی محلّه جعفرآباد با رویکرد توسعه اجتماع محور در سطح محلّه جعفرآباد و تعامل و ارتباط با ساکنین و نهادها فعال در سطح محلّه گام‌های موفق‌تری در جهت توسعه محلّه انجام داده است.

در مرحله نهایی فرایند تسهیلهگری با توانمندسازی جوامع محلی کار به مردم و گروههای محلی تفویض می‌گردد.

منابع

۱. آقالطیفی، آزاده (۱۳۹۰). تسهیلهگری از نظر تا عمل: مصاحبه با پروین پاکزادمنش و سعید نوری نشاط، از تسهیلهگران حرفه ای در محلات، نشریه اینترنتی نوسازی، سال دوم - شماره ۱۳
۲. آئینی، محمد، ۱۳۹۱. تجربه دفتر تسهیلهگری نوسازی محله جولان، شهر همدان، نشریه اینترنتی نوسازی، سال دوم، شماره ۱۳.
۳. پاتریشیا پرندیویول (۱۳۹۴)، ارزیابی و بررسی در تسهیلهگری، مترجم نعیمه رضایی، نشریه اینترنتی نوسازی، سال ششم، شماره ۳۲، ۱۳۹۴
۴. پیران، پرویز (۱۳۸۹)، دستورالعمل تسهیلهگری در پروژه مشارکت محور بر مبنای «از تو حرکت، از خدا برکت»، سازمان نوسازی شهر تهران
۵. حاجی علی اکبری، کاوه (۱۳۹۰)، مرور تجارب دوساله تسهیلهگری سازمان نوسازی شهر تهران در دفترهای نوسازی، نشریه اینترنتی نوسازی، شماره ۱۵
۶. سعید نوری نشاط و پروین پاکزادمنش (۱۳۸۸)، تسهیلهگری در توانبخشی مبتنی بر جامعه (ویژه گروه های محلی)، انتشارات پرسون
۷. سعیدی رضوانی، نوید و علی احمدی (۱۳۹۰)، نکاتی در باب تسهیلهگری در نوسازی بافتهای فرسوده. نشریه اینترنتی نوسازی، سال دوم. شماره ۱۳. ۱-۵
۸. شرکت نوسازان شهر تهران (۱۳۹۰)، تسهیلهگری؛ تأسیس و راهاندازی دفاتر تسهیلهگری نوسازی در بافتهای فرسوده شهر تهران انتشارات سازمان نوسازی شهر تهران.
۹. شمعی، علی (۱۳۹۴)، راهبردهای توسعه محله‌ای با رویکرد مشارکتی از طریق دفاتر تسهیلهگری (محله جمهوری) دوره هفتم، شماره ۱، ص ۱۲۸-۱۰۳
۱۰. قجاوند، کاظم و عارفی، ابولفضل (۱۳۹۴)، مبانی و فنون تسهیلهگری، تهران، نشر پیام رسان
۱۱. ماموریان، محسن و همکاران (۱۳۹۴)، مهارتهای تسهیلهگری در کشاورزی و منابع طبیعی، طرح بسیج همگام با کشاورز
۱۲. محمدی، کاوه، رضویان، محمد تقی و صرافی، مظفر (۱۳۹۲)، نقش دفاتر تسهیلهگری در سرعت بخشی به شهرسازی مشارکتی در بافتهای فرسوده منطقه ۹ شهرداری، فصلنامه برنامه ریزی منطقه ای، سال سوم، شماره ۱۱، ۵۴-۴۳
۱۳. نوروزیان، محمدمهدی (۱۳۹۶)، «دولت تسهیلهگر؛ جامعه مدنی کنشگر»، مدیرکل دفتر راهبری و هدایت طرح های بازآفرینی، شرکت مادر تخصصی عمران و بهسازی شهری ایران، تهران
۱۴. هیگنز، آیلین تی (۱۳۹۳)، برنامه ریزی و اقدام مشارکتی روستایی دستنامه راهنمای میدانی برای تسهیلهگران، مترجم غلامرضایی، سعید، دانشگاه لرستان
۱۵. وطن پرست و همکاران (۱۳۹۸)، رویکرد اجتماع محور، راهنمای مداخله‌های محله‌ای ویژه تسهیلهگران و فعالان برنامه‌های اجتماع محور، معاونت پیشگیری و درمان اعتیاد سازمان بهزیستی کشور
۱۶. ویسی، هادی (۱۳۹۷)، «تسهیلهگری توسعه روستایی (راهنمای تسهیلهگران)»، موسسه آموزش عالی و مهارتی جهاد کشاورزی.
17. Blackburn, S. (2004). "Facilitation Tools and Techniques." The Wayside Network.
18. Borisavjevic., Z. (2009). CooperaTiVa: A Facilitation Guide to Effective Conflict Resoution. Washington, DC: CooperaTiVa/AED.
19. Bradley, D., Schneider, H. SO,(2004). "Participatory Approaches: A Facilitator's Guide." VSO(Voluntary Service Overseas)(in: www.Eldis.org)
20. Cuthill, M. (2004). Community visioning: Facilitating informed citizen participation in local area planning on the Gold Coast. Urban Policy and Research, 22(4), 427-445.
21. Farhana, R (2017), Role of Mass Media in Facilitating Citizen's Participation in Bangladesh Public Procurement, Cultural and Religious Studies, December 2017, Vol. 5, No. 12, 691-702

22. Geilfus, F.(2008). "80 TOOLS FOR PARTICIPATORY DEVELOPMENT." Inter-American Institute for Cooperation on Agriculture (IICA). San Jose, Costa Rica.
23. Hogan C. (2002). Understanding Facilitation Theory and Principles. London: Kegan.
24. Meldon, J., Kenny, M., & Walsh, J. (2002). Local Government, local development and citizen participation. Unpublished.
25. Prendivie, P. (2004). Deveoping faciitation skis: A handbook for group faciitators. Combat Poverty Agency.
26. UNDP.(2003)."Essential Facilitation Skills."A Workshop for ICPDR, Austria.